„En u zoudt alle voorwaarden aannemen?"

Maar boven hen, in de kleine Marconi-hut, begon de draadlooze telegraaf te knetteren en te knappen.

„Luister!" riep Mary, instinctief ontvankelijk voor alles wat haar vroeger beroep betrof. „De draadlooze!"

Boven het ruischen van de golven en het stampen der machines hoorden ze duidelijk het spatten en ratelen der overspringende vonken. Voor Morlay, ongeduldig het gesprek voort te zetten, beteekende het niets anders dan een reeks onverstaanbare, onsamenhangende geluiden. Maar voor Mary, die met wijd geopende oogen luisterde, was het een welgeordende stoet van strepen en punten die een duidelijke meening hadden. En elk woord dat op zijn Hertziaansche vleugels door den nacht ijlde als een snelle postduif, beluisterde en vertaalde en las zij, ademloos.

„Dus wij gaan samen — jij en ik — we wagen het: wat het ook geven moge!" zei Morlay triomfantelijk, en zijn gezicht was dicht bij het hare, zijn hand lag op haar arm.

„Luister," zei ze scherp; „klinkt 't niet als een bundel bliksemstralen?"

Het bericht dat van het dansende schip naar de ontvangdraden van het Highland Heights-station oversprong wilde Mary woord voor woord lezen. Want zoo eenvoudig als 't was, bracht het een strijd tusschen vrees en triomf in haar te weeg naarmate de woorden zich tot een begrijpelijk geheel aaneen rijden:

„Een — vrouw — die — Allen — heet — zal — de — papieren — naar — Sheldon's — huis — brengen — ik — zal — bericht — van — u — wachten — in — Philadelphia — laat — me — daar — weten — hoe — toestand — is."

Morlay had dus reeds op haar gerekend, zelfs het telegram al opgegeven waarin haar diensten als vaststaande waren aangenomen! Dat was, behalve het nieuws dat Sheldon dus dien avond van den inval eveneens had weten te ontkomen, het voornaamste, ja het beslissende uit dit telegram. Ze haalde diep adem, dwong zich tot de kracht en den moed die de toestand van haar vroeg en zag hem rustig vast in de vragende oogen.

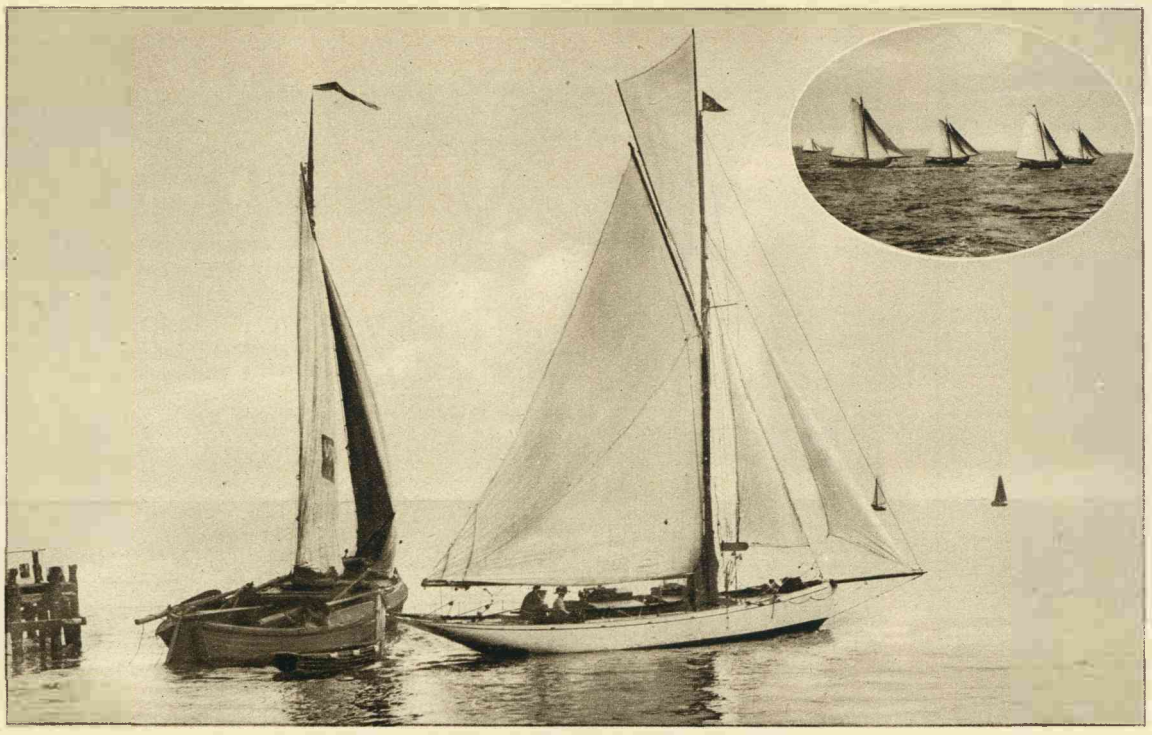
„Ja," zei ze, „als je het wilt — ik doe met je mee, hoe het ook loopt!"

Hij stond op.

„Goed. Aangenomen. Maar bedenk het wel: tot het uiterste einde, wat er ook gebeurt!"

„Tot het uiterste toe!" antwoordde ze.

En er was zoo iets beslissends in haar stem, dat hij niet langer twijfelde en haar geheel vertrouwde.

Friesche Meren.

(Uit het Album „Nederland", uitgegeven door de Mij. tot Expl. van Staatsspoorwegen, 1915).

VIII.

In den grauwen, vroegen morgen, toen de Slavonia van de Upper Bay in de North River stoomde, en de huizenlijn van Manhattan door de eerste stralen van de opgaande zon verlicht werd, stond ik onverwacht tegenover Mary, bij de deur van haar hut.

Het waren moeilijke dagen voor mij geweest. Altijd had ik om haar en Morlay heengezworven, moeten toezien hoe ze zich door hem het hof liet maken, hoe ze altijd samen waren en elkaar geheimzinnige dingen in het oor fluisterden. Ik wist wel: Mary kon niet anders; ze speelde plichtmatig haar rol; maar mij maakte het bijwijlen razend. Ik kon het niet langer aanzien. Ik wilde ook weten wat er nu te gebeuren stond: misschien ging ze wel met dien man mee.....

„Ik moet je spreken!" zei ik ruw.

Ze zag haastig om zich heen.

„Nu niet — bedenk toch dat hij ons ieder oogenblik hier zien kan!"

„In je hut dan!"

Ze maakte een wanhopige beweging.

„Daar komt hij ook telkens!"

Ik onderdrukte een vloek.

„Ik moèt weten wat er gebeuren gaat! Denk je dat je me maar rustig in den steek kan laten?"

„Ach — dat weet je toch beter! Ik zal je schrijven naar het Bartholdi-hotel; wacht me daar!"

Maar daarmee was ik niet tevreden.

„Heb je de papieren? Laten we er dan rechtstreeks mee naar den districts-attorney gaan. Het is toch zoo eenvoudig!"

„Dat is het niet! Redeneer toch verstandig. Ten eerste zal hij mij de papieren eerst geven als we aan wal zijn. En dan zijn er nog duizend mogelijkheden: Morlay kan me volgen, of laten volgen, of hij heeft handlangers aan de pier staan.... Natuurlijk moet ik beginnen met....."

Snel drong ik haar de hut binnen, grendelde de deur achter me.

„Natuurlijk moet je beginnen met te doen of je die papieren voor hem in veiligheid brengt. Dat begrijp ik. Maar dan? En wat, als je in gevaar komt?"

„Ik weet het nog niet. Alles hangt van de omstandigheden af. Als ik niet gevolgd word, en ik kan me met de papieren ergens in veiligheid stellen, dan telefoneer ik je... Maar noch hier, noch op de kade, kan ik een beweging maken die verdacht zou schijnen.... Wie weet of Hannock zelf me niet opwacht!"

Hannock! De naam van haar boozen geest deed een rilling door haar lichaam gaan toen ze hem uitsprak.

Er werd op de hutdeur geklopt, en een steward vroeg of haar bagage klaar was.

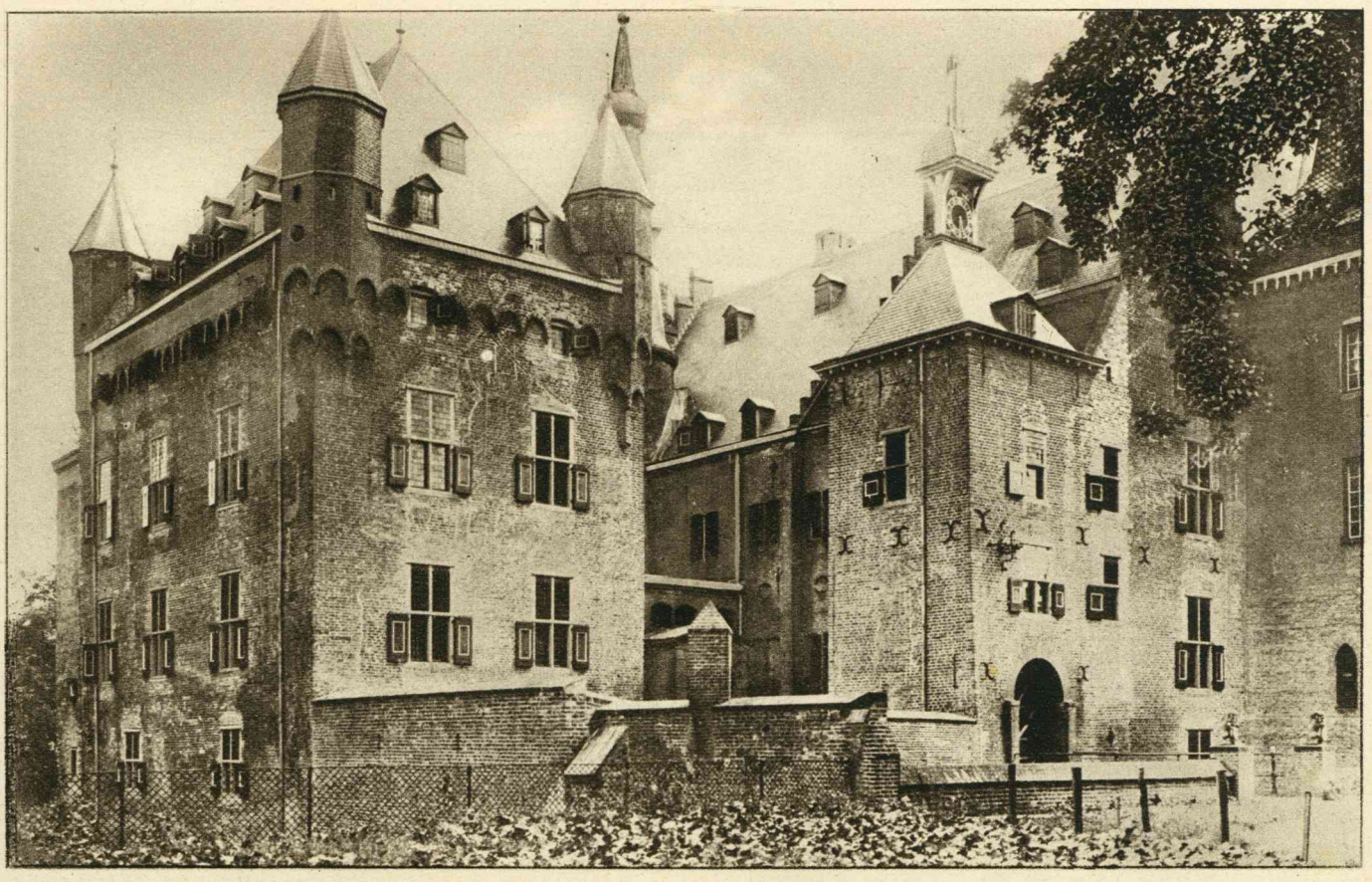
„Over tien minuten!"

Ik begreep dat ik gaan moest. Maar ik was vastbesloten Mary in het oog te houden en haar overal te volgen waar ze ging. Ze had gelijk: het leek zoo eenvoudig, aan den wal naar den eersten den besten politieagent te gaan en te zeggen: hier heb ik waarden die door de justitie gezocht worden; ga alstublieft met me mee. Maar afgescheiden nog van het feit dat daarmee onze kans op een flink aandeel in de buit verkeken zou zijn, wist ik ook wel dat zulke dingen in Amerika zoo eenvoudig niet gaan: Mary zou nauwelijks een agent hebben aangesproken, of er zouden rechts en links schoten vallen, een wilde verwarring zou ontstaan waarvan de gevolgen niet te overzien zouden zijn.

Dus ging ik gelaten de landingsbrug af en zag toe hoe Morlay nog geruimen tijd met Mary praatte en haar tenslotte een pakje in handen gaf. Waarom op dat oogenblik een man met een kodak, en die op zijn rechtermouw een gouden geborduurde P. droeg, mij snel en glimlachend fotografeerde, begreep ik niet. Ik had echter tijd noch lust daarover lang na te denken.

Mary toonde niet de minste zenuwachtigheid. Morlay noemde haar Sheldon's adres, en kalm borg ze de papieren, waarvoor ze zoo hard gewerkt had, tusschen haar blouse, zonder eenige voldoening te laten blijken.

Ze ging zonder overhaasting het hek langs het douane-gebouw door, waar 't rijtuig stond dat Morlay door een steward voor haar had laten bestellen, en waarvan de gordijntjes neergelaten waren. Ze hoorde het doffe hoevengetrappel op het houten plaveisel als een welkome muziek, en terwijl het rijtuig langzaam de overvolle Weststreet inreed, sloot ze de oogen en liet ze zich terugzinken tegen de gekussende leuning met een gevoel van dankbaarheid en verlichting. Als de koetsier haar aan de ferry zou afgezet hebben, was het tijd genoeg om aan verdere maatregelen te denken. Wanneer ze in elk geval maar eerst zekerheid had dat niemand haar spoor volgde...

Kasteel Doorwerth.

(Uit het Album „Nederland", uitgegeven door de Mij. tot Exploitatie van Staatsspoorwegen, 1915).

Op dit oogenblik werd de deur van haar cab opengerukt, en een forsche gestalte verscheen in het plotseling onstane vierkant van licht. Ze uitte een verschrikten kreet toen de gedaante naar binnen sprong en naast haar kwam zitten. De deur sloeg met een smak dicht, als een val die met een stalen veer gesloten wordt.

„Hallo, Mary — daar ben ik! Ik heb naar je uitgezien!" zei de indringer, met een toon van spot in zijn zorgeloozen lach.

Het was Hannock.

Ze staarde hem in verstomming aan, kon niet anders uiten dan een woordloos keelgeluid, half van protest, half van schrik.

„Ja, ik ken je nog, zooals je ziet!

(Wordt vervolgd)